

Pürschel, og jeg gjorde det for mit Vedkommende ogsaa.

Det er de tre Lejligheder, hvor jeg i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har haft Pligt til at tage Stilling til Tjenestemandsspørgsmaalet, og det vil let forstaaes, at i Overensstemmelse med mit Grundsyn paa denne Stand og med det Standpunkt, jeg ved disse Lejligheder har indtaget, kan jeg umuligt andet end stemme imod Lovforslaget og gøre mit til at forhindre, at det bliver til Lov.

Men der kommer yderligere hertil en anden Betragtning, og det angaar Spørgsmaalet om den Stilling, man bør indtage til den nuværende finansielle Situation for at skabe Balance og Orden i Statens Finanser. Den højtærede Statsminister har som Motivering for dette Lovforslag paaberaabt sig Statens vanskelige finansielle Situation. Nu vil jeg dertil sige, at det er utilbørligt at ville lade en enkelt Klasse af Medborgere undgælde for Statens vanskelige finansielle Situation, naar man ved, at denne hovedsagelig skyldes den, endda efter danske Forhold, usædvanlige Letsindighed og Planløshed, hvormed Statens Finanser fra den højtærede Regerings Side er blevet varetaget. Jeg ved, at det allerede i den homeriske Oldtid var almindeligt, at Folket maatte bøde for, hvad de herskende forbrød og forsømte, og det er ogsaa noget, som forekommer nu til Dags. Men eet er, at hele Folket maa bøde for de herskendes Forsømmelser og Fejlgreb, et andet er, at en bestemt Klasse Borgere skal bøde for det, saa det gælder deres økonomiske Eksistens.

Jeg vilde finde det rimeligt, at hvad der statsfinansielt er forbrudt af den højtærede Stats- og Finansminister, blev baaret af det hele Folk ved en indirekte Beskatning i det Omfang, det ikke er muligt at naa til Balance ved en retfærdig og effektiv Nedsikæring, men ikke blot baaret af en enkelt Klasse. Nej, lad hele Befolkningen, alle Klasser jævnt komme til at føle, hvor dyr en Finansminister den højtærede Statsminister er, lad den komme til at mærke, hvor overordentlig pinligt det er at have den højtærede Statsminister vedblivende i Spidsen for Landets Finanser, og hvor kostbart det har været at have ham i Spidsen for dem i de forløbne Aar. Saa tror jeg, der var en Mulighed for, at man kunde gøre sig Haab om at se den højtærede Statsminister forsvinde fra Ministerbænken. Det er et Ønske, der har været fremme ikke alene fra Oppositionspartiernes Side, men ogsaa fra konservativ Side. For een Gangs Skyld har

vi for ikke længe siden hørt en konservativ Rigsdagsmand sige det Ord, som jeg har længtes saa meget efter, nemlig Ordet Mistillid. Det har de aldrig før kunnet bringe over deres Læber, men da Landmandsbankens tredie Rekonstruktion stod paa Dagsordenen, var det dem umuligt at tilbageholde en Mistillidstilkendegivelse overfor den højtærede Finansministers Finansledelse hidtil og den, der kan forventes i Fremtiden.

Da Stillingen er saadan, synes jeg, det vil være rimeligt, at man ikke gør en enkelt Klasse Medborgere til Syndebukke for en ensidig og haardhændet Agrarpolitik's finansielle og erhvervspolitiske Misgreb, men at Tabene og Følgerne, Ulykkerne, i det Omfang, de maa bæres, bliver baaret af den hele Befolkning, saa hele Befolkningen faar en levende Fornemmelse af, hvem det er, der regerer os, og hvorledes vi regeres, og at man ikke skubber det hele fra sig over paa en enkelt Klasse af Befolkningen. Det synes at være blevet mere og mere fast Venstrepolitik, at hvor det gælder om at forøge Indkomster for Staten, der skubber man Byrden fra Landbostanden over paa Byerne. Man laver Skatter, som fortrinsvis rammer Bybefolkningen, ja, i alt overvejende Grad rammer Bybefolkningen. Det gør man, naar det gælder om at skaffe nye Indkomster for Staten til at skabe Balance i de misrøgtede Finanser; og naar det gælder om at nedsætte Udgifterne for ad den Vej at skaffe Balance, ja, saa skubber man det ogsaa saa vidt muligt bort fra Landbostanden over paa Klasser, der ikke kommer Landbostanden ved, i dette Tilfælde altsaa Tjenestemandsklassen, som i alt overvejende Grad hører til Bybefolkningen og bærer alle de øvrige Kors, som Venstres Agrarregimente har lagt paa Bybefolkningen for at skaane sine Landbovælgere.

Naar Forholdet er saaledes, tror jeg, at man ud fra konservative Synspunkter ikke kan andet end paa det skarpeste og mest energiske modsætte sig det Attentat, som Regeringen her har planlagt imod Tjenestemandstanden. Hvis konservative Vælgere blot i denne Sag ligesom i andre Sager roligt og støt vil følge deres sunde, konservative Folkeinstinkt, og hvis de konservative Repræsentanter paa Rigsdagen blot vil forfægte de konservative Vælgerinteresser og Synsmaader, som de er sat til at varetage her i Tinget uden Hensyn til, om det i større eller mindre Grad behager den højtærede Regering, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at det Forsøg, der her er gjort fra Regeringens Side paa at